

Andrés Baron

TRÜKITUD LOOJANG / PRINTED SUNSET

2017

Digiteeritud 16 mm film /
16 mm film transferred to digital video
6 min 22 s

Kaks tegelaskuju istuvad teineteise vastas ja naudivad muretus intiimsuses päikeseloojangut. Hoides meiega püsivat silmsidet, püüab paar tõmmata tähelepanu sellelt, et tegelikult on nende taustaks trükitud kartong. Kõlab siirupine taustamuusika, mis rõhutab selle kinokunsti klassikalise kujundi dekonstrueerimist ja muundamist uutsorti iluks.

Andrés Baron (snd. 1986, Bogotá, Kolumbia) elab ja töötab Pariisis. Baron omandas magistrikraadi Pariisis, École nationale supérieure des Arts Décoratifs'is. Filmi-, video- ja fotokunstile keskenduv praktikas suhestub ta ekraanide ja võrgustike poolt muundatud kujutistega representatiivse mängu vahendusel. 2018. aastal nomineeriti ta Prix des Amis du Palais de Tokyo preemiale ning 2019. aastal linastus „Printed Sunset“ („Trükitud loojang“) Rotterdami rahvusvahelisel filmifestivalil.

Two characters seated against one another, sharing an easy intimacy while enjoying the sunset. Steadily holding our gaze, the couple try to divert our attention from what turns out to be a cardboard backdrop. A syrupy soundtrack underscores the deconstruction and transformation of a classic cinema trope into a novel beauty.

Andrés Baron (b. 1986, Bogotá, Colombia) lives and works in Paris. He received his MFA from École nationale supérieure des Arts Décoratifs in Paris. Through practice with film, video, and photography, his approach establishes a relationship with the image transformed by screens and networks, playing with the spaces of representation. He was shortlisted for the Prix des Amis du Palais de Tokyo in 2018 and in 2019 “Printed Sunset” was screened at International Film Festival Rotterdam.

Kiluanji Kia Henda

**ME TULEME TAGASI /
WE SHALL RETURN /
HAVEMOS DE VOLTAR**

2017

HD video, stereoheli / HD video, stereo sound
17 min 30 s

„Me tuleme tagasi“ on osa triloogiast, mis käsitleb nii Angola tänapäevast olukorda kui ka vägivaldset minevikku, mida riik on üritanud vaka all hoida, himus pälvida koht globaalse maailma „edukamate“ rahvusriikide seas. Näeme Angola keerukat ajalugu läbi musta Ida-Aafrika antiloobi võltstopise silmade.

Video pealkiri on laenatud riigi esimese presidendi ja ühe viljakaima poeedi Agostinho Neto luuletusest. Tekst, mille Neto kirjutas Lissaboni vanglas eksiilis olles, kutsub angoollasi üles leidma tõelise iseseisvuse ja vabaduse endiste aafrikalike traditsioonide juurest. „Me tuleme tagasi“ on reisikiri, mis hüppab ajas edasi-tagasi, koloniaalsete, sõjaliste ja representatiivsete keskkondade vahet, uurides kunsti, ajaloo ja nostalgia vastastikust lumtavat suhet.

Kiluanji Kia Henda (snd. 1979, Luanda, Angola) elab ja töötab Luandas ja Lissabonis. Oma töödes kasutab ta üllatavat huumorimeelt, millega käsitleb tihtilugu selliseid teemasid nagu identiteet, poliitika ning postkolonialistlikud ja modernistlikud nägemused Aafrikas. Kia Henda tegutseb fotograafia, video- ja tegevuskunsti aladel ning tema interdistsiplinaarne lähenemine kätkeb teravat kriitikataju.

Kia Henda on osalenud näitustel mainekates galeriides ja kunstiasutustes üle maailma. Tema töid on esindatud Veneetsia, Dakari ja São Paulo kunstibiennaalidel ja ka suurematel rändnäitustel. 2017. aastal pälvis Kia Henda Frieze Artist Award preemia.

“Havemos de Voltar” is part of a trilogy that approaches contemporary Angola and its violent past, which the country has attempted to brush over, in the rush to join the ranks of “successful” global nations. Angola’s complex history is seen through the eyes of a fake taxidermy sable antelope.

The video takes its title from a poem by Agostinho Neto, the country’s first president and one of its most prolific poets. Written in exile in a Lisbon prison, Neto’s text appeals to Angolans to find true independence and freedom by returning to their African traditions. A time-hopping travelogue between colonized, militarized and representational environments, “Havemos de Voltar” explores the seductive relationships between art, history and nostalgia.

Kiluanji Kia Henda (b. 1979, Luanda, Angola) lives and works between Luanda and Lisbon. He employs a surprising sense of humour in his work, which often hones in on themes of identity, politics, and perceptions of postcolonialism and modernism in Africa. Practicing in the fields of photography, video, and performance, Kia Henda has tied his multidisciplinary approach to a sharp sense of criticality.

Kia Henda’s exhibitions have been held in galleries and institutions around the world. His works have been featured at biennials in Venice, Dakar and São Paulo as well as major travelling exhibitions. In 2017, Kia Henda received the Frieze Artist Award.

Jorge Jácome

FLORES

2017

Digiteeritud Super 16mm film / Super 16mm film
transferred to digital video
26 min 37 s

Stsenarium / Script:

Jorge Jácome, David Cabecinha

Kinematograafia / Cinematography: Marta Simões

Heli / Sound: Marco Leão

Muusika / Music: Terry Riley

Montaaž / Editing: Jorge Jácome

Produksioon / Production:

João Figueiras / Blackmaria

Näitlejad / Cast: André Andrade, Pedro Rosa,
Gabriel Desplanque, Jorge Jácome

Assooridel harilikult kasvavate lillede – hortensiate – seas puhkeb ohjeldamatu katk ning loodusliku kriisi olukorras tuleb evakueerida kogu saarestiku elanikkond. Sel kaunil maastikul juhatavad meile teed kaks noort sõdurit, esitledes nii saartelt lahkuma sunnitud elanike kurbi lugusid kui ka sinna jäämisega seotud loomuomast mässumeelsust. Filmilikust uitamisest saab ühtaegu nostalgiline ja poliitiline mõtiskelu territoriaalsest kuulumisest ja identiteedist ning rollidest, mille võtame omaks kohtades, kust me tuleme.

Jorge Jácome (sünd. 1988, Viana do Castelo, Portugal) on filmitegija, kes on lõpetanud õpingud Escola de Teatro e Cinemas Portugalis, Lissabonis ning viibinud Le Fresnoy audiovisuaalse kunsti uurimiskeskuses Prantsusmaal, Tourcoingis. Oma töös uurib ta utoopiate, melanhoolia, kaduvuse ja ihaluse vahelisi suhteid. 2017. aastal võitis „Flores“ IndieLisboa festivalil New Talent Award preemia. Lisaks tööle filmitegijana osaleb Jácome regulaarselt ka etenduskunsti projektides.

In a natural crisis scenario, the entire population of Azores is forced to evict due to an uncontrolled plague of hydrangeas, a common flower in these islands. Two young soldiers, bound to the beauty of the landscape, guide us through the stories of sadness of those forced to leave and the inherent desire to resist by inhabiting the islands. The filmic wandering becomes a nostalgic and political reflection on territorial belonging and identity, and the roles we assume in the places we came from.

Jorge Jácome (b. 1988, Viana do Castelo, Portugal) is a filmmaker, graduated from Escola de Teatro e Cinema, in Lisbon, and from Le Fresnoy art and audiovisual research center in Tourcoing. In his works he investigates relations between utopias, melancholy, disappearance and desire. In 2017 he was presented with the New Talent Award for “Flores” at IndieLisboa. Parallel to his work as a filmmaker he regularly collaborates in performing arts projects.

Pauline Curnier Jardin

EXPLOSION MA BABY

2016

HD video
9 min 12 s

Režissöör / Directed by: Pauline Curnier Jardin
Pilt / Image: Pauline Curnier Jardin, Julien Hogert
Muusika ja helikujundus /
Music and sound design: Vincent Denieul
Montaaž / Editing: Margaux Parillaud
Trummid / Drums: Benjamin Coli
Kaasprodutsendid / Co-production: Le Confort
Moderne, Poitiers and the Rijksakademie Van
Beeldende Kunsten, Amsterdam
Levitaja / Distribution: EYE Film Instituut
Netherlands

On augustikuu. Tunnetakse, kuidas päikese lämmatav kuumus läbib su nahka. Sind ümbritseb ihu küllus. Tuhanded mehed pakuvad San Sebastiani ingellikule ikoonile andidena pisikeste poeglaste alasti kehasid.

Karjed, värvid, koraalid ja plahvatused. Rahapärjad. Kujutle, et peale minu pole siin ühtegi naist. Oota, jah, meie järel tulevad siiski pühendunult naised, hoolikalt triigitud pidurõivais ja sukastatud jalgadel.

Tule nüüd tagasi siia. Kujuta ette, kui pööraselt ma sellesse armusin. Ma tahan meeleheitlikult sellest osa saada. Olla seal. Ma tahtsin kuuluda. Kuigi ma tean, et ma ei saa. Niisiis ma üritangi seda filmile püüda. Ma lähen sinna ja filmin, igal aastal, üha uuesti, ikka ja jälle. Ühel päeval kavatsen ma rääkida loo vaesest ja steriilselt mehest, kes tahab asuda San Sebastiani asemele. Kuid enne seda peab mööduma veel mitu suve, kuniks meie kangelane lõpuks ilmub.

Pauline Curnier Jardin (sünd. 1980, Marseille, Prantsusmaa) on Amsterdami, Berliini ja Rooma tegutses kunstnik, kes töötab installatsiooni, tegevuskunsti, filmi ja joonistamise meediumites. Ta on katsetanud erinevate laiendatud loojutustamise vormidega – sealhulgas optiline ooper, etnograafiline 'peep show' ja ka mõned tegevuskunstiga lõimitud filmid – ning keskendub oma töös ultra-narratiivsete, eepiliste, kirevalt tumedate muusikafilmi, installatsioonide ja vaatamängude loomisele. Jardin on Preis der National Galerie Berlin 2019 ja Hollandi NN Award preemiate laureaati ning olnud nomineeritud Prix Fondation d'Entreprise Ricard auhinnale. Tema varasemad teosed on võitnud muuhulgas järgmised preemiad: Age D'Or, Outra Mirada, and Otto d'Ame.

It's August. Feel the suffocating heat of the sun penetrating your skin. All around you, an abundance of flesh is spinning. Thousands of men offer up the naked bodies of baby boys to the angelic icon of San Sebastian.

Screams, colours, chants and explosions. Money-garlands. Imagine no women except me. Wait, yes, behind us women are following with devotion, all dressed up in well pressed clothes and their stocking feet.

Now, come back here. Imagine how badly I fell in love with this. I desperately want to be part of it. To be there. I wanted to belong. But I know that I can't. And so I try to capture it on film. I go there and film it every year, over and over, again and again. One day I will tell the story of a poor and sterile man who wants to replace San Sebastian. But more summers will have to pass before our hero will appear.

Pauline Curnier Jardin (b. 1980, Marseille, France) is an Amsterdam-Berlin-Rome based artist working across installation, performance, film and drawing. Having explored different expanded forms of narratives – such as an optic opera, an ethnographic peep show, and some movie-performances – she has focused on making ultra-narrative, epic, and colourful but dark musical films, installations and spectacles. She is the winner of the Preis der National Galerie Berlin 2019, the winner of the Dutch prize NN Award, was nominated for the Prix Fondation d'Entreprise Ricard and previous works have been awarded: Age D'Or, Outra Mirada, and Otto d'Ame amongst others.

Mari-Leen Kiipli

KALA, KES NEELAB MAAILMA / OSAKESED, MIS TANTSIVAD PÄIKESEKIIRTES

FISH THAT SWALLOWS THE EARTH / PARTICLES THAT DANCE IN THE SUNRAYS

2018

HD video
9 min 35 s

Mari-Leen Kiipli esitleb loodust kummalisena. Kunstnik viib vaataja endaga koos metsa – kogemus, mis on ühtaegu nii jahmatav kui ka lummas. Video alguses näeme objekti, mida on raske määratleda; sellest saab inimene, mida hellitab kaamera masinlik silm ning mis lahustub seejärel algosakesteks. Teos laveerib popkunsti ja looduse, disko ja muda vahet, vihjates seeläbi ühele meie aja pakilisematest teemadest: inimese ja looduse omavaheline suhe. (Melanie Bühler, Foto Tallinn, 2019)

Mari-Leen Kiipli (sünd. 1988, Tallinn, Eesti) on õppinud fotograafiat Tartus ja Tallinnas ning täiendanud end Viinis, hetkel elab ja töötab Tallinnas. Kiipli senised suuremad sooloprojektid, mis kombineerivad fotot, videot ja installatsiooni, keskenduvad peamiselt ruumide ja situatsioonide tunnetuslikule kvaliteedile. Ta uurib teostes lähedalt ja keskendunult iseenda kohalolu spetsiifilistes, omaduseta keskkondades ning kehamälu toimimist. 2018. aastal pälvis Kiipli Kultuurkapitali aastapreemia.

Mari-Leen Kiipli makes nature strange; the artist takes you out in the woods, an experience that is as dazzling as it is surprising. The video starts with an object that defies categories, it becomes a human which is caressed by the machine-esque eye of the camera, to then dissolve into particles. The work hovers between pop and nature, disco and mud, alluding to one of the most urgent topics of this moment: the relationship between human and nature. (Melanie Bühler, Foto Tallinn, 2019)

Mari-Leen Kiipli (b. 1988, Tallinn, Estonia) has studied photography in Tartu and Tallinn, attended exchange studies in Vienna, and currently lives and works in Tallinn. Kiipli's more extensive solo projects thus far combine photography, video and installation, focussing on the tacit quality of spaces and situations. In her work she studies, with care and close proximity, her own presence in specific, inexplicit environments as well as the effect of body memory. In 2018 Kiipli was awarded the annual prize of the Cultural Endowment of Estonia.

Laura Huertas Millán

**MUST PÄIKE /
BLACK SUN /
SOL NEGRO**

2016

HD video, stereoheli / HD video, stereo sound
42 min 36 s

Pealkirjas „Must päike“ kangastub ühtaegu mitu kujundit: nii päikesevarjutus kui ka „tume põrn“, mida antiikaja arstid pidasid melanhoolsete ja enesehävituslike tungide koldeks, seda eeskätt loominguliste inimeste puhul. Antud juhul tabavad sellised tungid ooperilauljannat Antoniat, kes valgustab seda filmi oma tumeda iluga. Laura Huertas Millán esitleb Antonia mitmepalgelist tegelaskuju vaoshoitud ja tingliku lavastajakäega. Selles delikaatses uurimistöös käsitletakse perekonnasuhteid mitte niivõrd kurjuse lätena, vaid pigem sissevaatliku polüfoonia prisma: Antonia katsumusi põgeneda loominguga kaudu oma perekonna saatuse eest saadavad nii tema tädi, ema kui ka tütre (režissööri enda) hääled. (Céline Guénot, FIDMarseille kataloog, 2016)

Laura Huertas Millán (sünd. 1983, Bogotá, Kolumbia) on prantsuse-kolumbia päritolu filmitegija ja visuaalkunstnik, kes tegutseb kino- ja kaasaegse kunsti ning uurimistöös sõlmpunktis. Pärast magistrantuuri Beaux-Art de Paris ülikoolis ja residentuuri Le Fresnoy audiovisuaalse kunsti uurimiskeskuses Tourcoingis, omandas ta doktorikraadi paralleelselt kahel õppekaval, Pariisi L'Université Paris Sciences et Lettres ülikoolis ning Harvardi ülikooli Sensory Ethnography Lab nimelises keskus. Huertas Milláni vormiliselt seikluslikud teosed lõimivad endas etnograafia, ökoloogia, ilukirjanduse ja ajaloolise uurimistöö. Tema filmid on linastunud Viennale, Toronto, New Yorgi, Rotterdami, Havana ja Cinéma du Réel festivalidel ning pälvinud preemiaid muuhulgas Locarno, FIDMarseille, Doclisboa ja Videobrasil filmifestivalidel.

The title (“Black Sun”) is as evocative of solar eclipse as it is of the “dark spleen” which doctors, all through Antiquity, used to attribute to melancholic and suicidal drives, especially as they affected artists. Here such drives end up striking the existence of Antonia, an opera singer whose dark beauty brings light to the film. Through discreet and elliptical staging, Laura Huertas Millán presents Antonia’s multi-faceted character. Family bonds are delicately explored not so much for an origin of evil but as a kind of introspective polyphony: the voices of aunt, mother and daughter (the director herself) are heard as she struggles, through fiction, to escape from her family’s fate.

Laura Huertas Millán (b. 1983, Bogotá, Colombia) is a French-Colombian filmmaker and visual artist, whose practise stands at the intersection between cinema, contemporary art and research. After an MFA at Beaux-Art de Paris and Le Fresnoy art and audiovisual research center, she completed a PhD between L'Université Paris Sciences et Lettres and the Sensory Ethnography Lab at Harvard University. Huertas Millán’s formally adventurous works entwine ethnography, ecology, fiction and historical investigation. Part of the official selections of the Viennale, Toronto International Film Festival, New York Film Festival, International Film Festival Rotterdam, La Habana and Cinéma du Réel, her films have earned prizes in Locarno, FIDMarseille, Doclisboa and Videobrasil, among others.

KULLA LAAS (sünd. 1991, Tallinn, Eesti) töötab hetkel Eesti Kunstiakadeemia fotograafia osakonnas. Ta on Eesti Fotokunstnike Ühenduse (Foku) juhatuse liige ja kuraator ning oli Tallinna Fotokuu kaasaegse kunsti biennaali publikuprogrammi koordinaator 2017. ja 2019. aastal. Laas on tegutsenud ka vabakutselise kunstniku, fotograafi ja kuraatorina ning olnud üks kunstnike omaalgatusliku platvormi Rundum eestvedajaid.

KAISA MAASIK (sünd. 1994, Eesti) on Tallinnas tegutsev kunstnik ja kuraator. Ta õpib hetkel kaasaegse kunsti magistriprogrammis Eesti Kunstiakadeemias (olles 2017. aastal omandanud seal ka bakalaureusekraadi fotograafias). 2019. aastal täiendas Maasik end Helsingi Kunstiülikooli Kunstiakadeemias Praxise magistriprogrammis. Enda loomingus töötab Maasik peamiselt installatsiooni ja fotograafia tehnikas. Ta on kuulunud Umbrella Grupi koosseisu (2016–2017) ning tegutsenud projektiruumi Vent Space (2018–2019) ja Tallinna Fotokuu biennaali (2017 ja 2019) korraldustiimides.

KULLA LAAS (b. 1991, Tallinn, Estonia) currently works at the Department of Photography at the Estonian Academy of Arts. She is a board member and a curator of the Estonian Union of Photography Artists (Foku), and was the coordinator of the public programme for the Tallinn Photomonth contemporary art biennial in 2017 and 2019. Laas has also worked as a freelance artist, photographer and curator, and was one of the founding members of Rundum artist-run space in Tallinn.

KAISA MAASIK (b. 1994, Estonia) is an artist and curator based in Tallinn. She is studying in the Master of Contemporary Art programme at the Estonian Academy of Arts (where she also obtained a bachelor's degree in 2017). In 2019, she was an exchange student in the Praxis Master's Programme at The University of the Arts Helsinki. In her practice Maasik works mainly with installation and photography. She has been a member of the Umbrella Group (2016–2017), a team member of the Tallinn Photomonth biennial (2017 and 2019) and has taken part in running Vent Space project space (2018–2019).